

Stichting Ida-Mabogini

Hallo familie, vrienden, kennissen en sponsors van mijn Stichting.

Al enkele dagen zit ik achter mijn computer om alles te regelen met betrekking tot mijn vertrek en reis naar Mabogini.

Je staat er niet zo bij stil, maar geloof me, het is heel wat. Ongewenste emails proberen helemaal uit het systeem te krijgen, alle bankzaken regelen zodat ik er daar ook inzicht in blijf houden. Allerlei kleine boodschappen doen, zaken die ik meeneem bij elkaar zoeken. Kortom, ik heb het nu zo druk als een klein baasje. Maar ik verheug mij er erg op, al laat ik een paar heel dierbare mensen achter die mijn huis bewonen.

En vandaag op de kop af over een maand vertrek ik, 17 juli vanaf Dusseldorf.

Dan ga ik met eigen ogen kijken hoe het met Thomas, Ana, Flaviana, Neema, Said, Ester en Paulo gaat, die door de Stichting worden ondersteund, geheel of voor een bepaald percentage. (zie de info hierover in Nieuwsbrief Nr. 3, www.Ida-Mabogini.nl). Als ik de gelegenheid krijg om te zien hoe het met Happyness gaat (zie Nieuwsbrief Nr. 2, blz. 4), dan zal ik die kans zeker aangrijpen.

In de 3 maanden dat ik daar ben, zal ik logeren bij de fam. Novatus Mushi en bij Mrs. Monica Chengula. Uitnodigingen voor andere logeeradressen heb ik ook ontvangen van hun kinderen en andere familieleden. Ik hoef me daarover dus geen zorgen te maken.

Hoogstwaarschijnlijk ga ik ook weer dwars door Tanzania trekken, van het Noordoosten naar het Zuiden. Dan zal ik ook een bezoek brengen aan enkele projecten, die destijds gestart zijn met financiële middelen van Melania (www.Melania.nl) en door Anna bij deze organisatie zijn aangebracht. Dit hebben wij samen ook in 2009 gedaan en ik ga dit herhalen.

En wat doe ik er verder? Een vraag die mij telkens wordt gesteld en waarop mijn antwoord steevast is 'Op een muurtje zitten en kippetjes kijken'. En o ja, een beetje meehelpen op de scholen, die daar in de buurt zijn. Mijn zogenaamde 'Shika Vizuri-project' uitvoeren, ofwel 'heb ik dit goed ingeschonken?', de maïspap die de kinderen dagelijks op school krijgen. En dit keer niet alleen bij de James Ole Millya School van Mrs. Monica Chengula, waar ik in 2009 heb meegeholpen, maar ook bij de andere scholen waar een paar van 'onze kinderen' zitten. Dus geen grote projecten als een school of een ziekenhuis. Ik houd het gewoon simpel, probeer de kinderen in Mabogini een kans te geven om onderwijs te volgen.

Ik zie er naar uit.

Ik zal mijn verjaardag daar vieren met de schoolmaaltijd van rijst met bonen, die ik heb toegezegd aan de kinderen van Monica's school gedurende mijn verdere leven en zolang mijn verstandelijke vermogens mij niet in de steek laten.

Mr. Novatus Mushi, de schoolinspecteur en degene met wie ik daar de contacten onderhoud, is van plan om mij achterop de brommer mee te nemen naar een aantal plekje, die hij mij wil laten zien. Hij had Anna gevraagd of ik dat wel zou durven, achterop de

brommer. Want wij hadden 2 jaar geleden de beschikking over een auto, maar die heeft hij niet.

Dat ik in Tanzania blijf tot midden oktober heeft te maken met het feit dat Mr. Novatus dan gediplomeerd wordt. Hij heeft in mei zijn 2-jarige studie in Bagamoyo afgesloten, maar krijgt dan pas zijn diploma. Hij heeft mij daarvoor uitgenodigd en dat neem ik graag aan.

Als laatste informatie wil ik meegeven dat ik de eerste 3 weken niet helemaal alleen ben in Mabogini. Er gaan geheel onverwachts nog 2 onderwijzeressen met mij mee. Wie weet wat voor prachtige ideeën zij nog kunnen aandragen voor de scholen daar. Dat is dus wel heel leuk en ook wel prettig voor in het begin daar.

Alles bij elkaar ga ik een 'spannende' tijd tegemoet en verheug ik mij er echt op, ondanks dat ik hier enkele zeer dierbaren achter laat, die mijn huis bewonen.

Het enige waar ik mij wat zorgen over maak, is de taal. Dat lukt mij toch niet meer zo goed, ondanks al mijn oefenen.

Dus als iemand van jullie nog iets voor mij wil doen, dan is het duimen dat me dat ook een beetje lukt.

En verder als je op de hoogte gehouden wilt worden van mijn doen en laten daar, laat me dit dan even weten (info@ida-mabogini.nl) Dan neem ik je op in mijn adressenbestand. Ik ga niet webloggen of anderszins. Dat wordt mij iets te ingewikkeld. Ik ben al blij als het mij gaat lukken om met mijn kleine notebook te internetten. En als dat niet gaat, bezoek ik met een zekere regelmaat het internetcafé in Moshi.

Kwaherini ya kuonana. Tot ziens, het gaat jullie goed.

Warme groet,

Joke

Zo hoop ik het weer te krijgen dit jaar